

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XX. Beati Ambrosij cœlibatus, eiusque variæ occupationes
Augustinum remorantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

CAPVT XX.

*Beati Ambrosij cœlibatus, eiusq; varia
opinionēs Augustinum remorantur.*

IGITVR Ambrosij præcipuam dignitatem,
viuendiq; rationem ac modum, hono-
res adhæc quibus afficiebatur à summis vi-
ris, tacitus approbabat: cœlibatus tantùm
(vt ipse quidem erat affectus) grauis atque
molestus videbatur. Æstimabat enim vi-
rum sanctum ex moribus suis; nec adhuc
nouerat, quantâ quamq; sincerâ volupta-
te frueretur mens ab omni labe criminis
vacuâ; neque diiudicabat, quid solatij diui-
nitus perciperet vir sanctus ex absentia tur-
pis eiusce delectationis, quæ homini cum
brutis animantibus communis est: sed ne-
que nouerat sapidissima eius gaudia, quæ
panis Angelici gustu castis proueniunt; cu-
ius vnus comparatione voluptates inanes
furfures; *umbra & somnium*, adeoque me-
rum nihil censerī debent. Verum id volu-
ptario iuueni suasu videbatur perdifficile;
qui de tam cœnoso libidinum profundo
non prius emerſit, quàm mortem, animo-
rum immortalitatē, iudicium extremum,
pœnasq; impiis hominibus apud inferos
decretas attentâ mente cœpit expendere.
Voluisset huic sancto viro suæ mentis æstus
indi-

*Augustino
cœlibatus
D. Ambro-
sij molestior
videbatur.*

*Castitatis
præstantia.*

*Lib. 6. Cō-
fess. cap. 3.*

*Chrysost.
hom. 3. ad
pop. An-
tiochen.*

*Libidinis
frenū, futu-
rorum
meditatio.*

*Lib. 6. Cō-
fess. c. 16.*

indi-

indicare, liberiſque cum eo de variis quibus angebatur quaestionibus tractare; sed erat accessus difficilis, secludentibus eum ab illius aditu cateruis negotiosorum hominum, quorum inopiae necessitatibusque ille serviebat tam assidue tamque indefesse, vix ut reficiendo corpori tempus suppetere. Quod autem tot ac tantis occupationibus temporis (quod sane perexiguum erat) succidere poterat, id totum sacrae lectioni dabat, ut animum eam pasceret: cui quidem lectioni sic erat intentus, ut frequenter intrantes (patebat enim locus omnibus, nec arcebatur aliquis) non animadverteret. Quamobrem & Augustinus ceterique, cum diutius expectassent, neque vellent tam attento molestiam adferre, nonnumquam ipso non advertente recedebant, coniicientes eum modico tempore, quod reficiendae menti nactus erat à litrepitu caussarum, in aliud nolle seuocari. Quare non fiebat ei *copia sciſcitandi quae desiderabat ex tam divino oraculo; nisi forte breuiter quidpiam esset audiendum: astus autem illius varij simul &* Lib. 6. c. 3. *copiosi, requirebant otiosum eum cui refunderentur, nec satis vinqum reperiebant.* Interim omni Dominico die verbum veritatis tractantem è pulpito audiebat; & magis ac magis ei, omnes versutarum calumnia-

niarum nodos quos aduersus diuinos libros
 innectebant Manichæi, posse dissolui, pro-
 babatur, accedente præsertim aliorum do-
 ctiorum instructione, à quibus Sacrarum li-
 terarum sensus expeti debet. Quâ de re, *Si*,
 inquit, *vnaquæque disciplina, quamquam* Lib. De
vilis & facilis, ut percipi possit, doctorem aut vtil. credē-
magistrum requirit; quid temeraria superbia di, cap. 17.
plenius, quàm diuinorum Sacramentorum
libros, & ab interpretibus suis nolle cognosce-
re, & incognitos velle damnare? Ab his igitur
 spiritualibus Catholicæ matris Ecclesiæ
 filiis saniolem edoctus sententiam de ortu
 hominis ad Dei imaginem facti, grauiter Lib. 6. c. 3.
 erubuit se tot annos non aduersus fidem
 Catholicam, sed corporearum imagina-
 tionum figmenta constituisse: eò namque
 processerat vesaniæ, *ut ea quæ debebat inue-*
stigando discere, accusando diceret. Itaque
 rerum præteritarum non absque rubore
 memor, gaudebat Ecclesiam Orthodoxam
 non istas infandas nugas proponere, quas
 ipse fuerat pridem secutus; neque Deum
 humanorum specie membrorum termina-
 re. Et quamuis contextus diuinæ Legis &
 Prophetarum minùs ei absurdus videre-
 tur, ad hæc frequenter audiret sanctum
 Ambrosium hæc inculcantem, *Litera occi-*
dit, Spiritus autem viuificat; eundemque
 sacræ

Multa sæpè
Religione
Catholica
calumniosè
affinguntur.
 Lib. 6. c. 4.

2. Cor. 3.

sacræ nostræ Religionis mysteria probabilitate magnâ docentem attenderet; intellectum tamen in obsequium fidei nostræ dare captivum refugit, veritus ne iteratò deciperetur: *Instar, ait, illius, qui malum medicum expertus, etiam bono se timet committere. Quapropter ab omni assensione cor suum reuelabat, præcipitium veritus, ipsoq; suspensio miser peius necabatur. Volebam, ait, eorum quæ non videbam, ita me certum fieri, ut certus essem, quòd septem & tria decem sunt: quod sanè in rebus quæ fidem spectant, fieri nequit; cum hæc fundamento constet firmissimo quidem ac certissimo, verumtamen ineuidente ac obscuro. Vnde cum sanari credendo potuisset, metuens ne fidem rebus falsis adhiberet, curationem abnuit, Dei manibus salutiferis obluendo, cuius tamen vnius medicamenta, quæ sunt fidei sanæ atque sinceræ, totius incredulitatis morbos possunt auertere.*

CAPVT XXI.

Catholicam doctrinam, quamuis res ineuidentes contineat, reliquis præponit.

Lib. 6. c. 5. **P**RÆPOSUIT tamen exinde ceteris omnibus doctrinam Catholicam, quòd illam videret nonnullarum quidem rerum, quæ non demonstrantur, fidem exigere; reliquum